

Kun en international mobilisering af millioner kan befri USA!

Ikke korrekturlæst

2. februar 2024

Mens du læser dette, er den uerkendte krig mod Iran, "fase tre" i Global NATO's krig med Rusland og Kina – først Ukraine, så Gaza – ved at blive lanceret af Biden-administrationen. Tre steder i Irak og fire i Syrien blev angrebet og bombet med 125 stykker "præcisionsammunition". Samtidig med disse angreb dukkede Biden op på Dover Air Force Base i Delaware sammen med forsvarsminister Lloyd Austin og general Charles Q. Brown, formand for generalstabscheferne, for at udtrykke respekt for de jordiske rester af sergent William Jerome Rivers, 46, fra Carrollton i Georgia, specialist Kennedy Ladon Sanders, 24, fra Waycross i Georgia, og specialist Breonna Alexsondria Moffett, 23, fra Savannah i Georgia.

Regeringen forsøgte således kynisk at udnytte den utrøstelige sorg hos familierne til de tre amerikanske soldater, som "døde patriotisk" ved at blive dræbt unødvendigt i det nordøstlige Jordan på militærbasen "Tower 22" – præcis den slags sted, som senator Rand Paul beskrev som udelukkende egnet til at gøre amerikanske soldater til "skydeskiver", der venter på at blive angrebet. Biden og Pentagon var i stand til at misbruge de døde soldater, som allerede var forrådt af deres udsendelse i fare, en sidste gang, selv i døden. Så "Biden og de høje herrer" dukkede op i Dover, lige længe nok til at vifte med deres blodige skjorter, for at indlede endnu en fase i den globale "Great Game"-konflikt.

Man kan stoppe op og overveje, hvordan en sådan "Biden-adfærd" ser ud for den russiske præsident Vladimir Putin. Putin var

ved magten på tidspunktet for USA's 11. september 2001. Tror han, den tidligere leder af den føderale sikkerhedstjeneste (FSB), på den officielle fortælling om den dag? Hvad mener Putin i kølvandet på den stadig uforklarlige 7. oktober 2023 "total fiasko for den israelske efterretningstjeneste" – en fiasko, der ikke resulterede i afskedigelse af nogen, næsten fire måneder efter angrebet? Hvad mener han om USA's, briternes og israelernes fælles indsats for at affolke Gaza? Hvad tænker Kinas Xi Jinping, mens USA annoncerer sin hensigt om at gå i krig mod "den virkelige trussel, Kina?"

Da Putin og det russiske folk for nylig fejrede 80-årsdagen for sejren ved belejringen af Leningrad den 27. januar 1944 og den sovjetiske triumf ved Stalingrad i 1943 (hvis 2,2 millioner ofre markerer det som det blodigste slag i hele menneskehedens historie), hvad må de så have konkluderet om englændernes forsætlige hukommelsestab over for disse begivenheder? "Sovjetunionen betalte den hårdeste pris: Selvom tallene ikke er præcise, anslås det, at 26 millioner sovjetiske borgere døde under Anden Verdenskrig, herunder så mange som 11 millioner soldater. På samme tid led tyskerne tre fjerdedele af deres krigstab i kampen mod Den Røde Hær," skrev Ishaan Tharoor i Washington Post i maj 2015. "Det var de vestlige allieredes ekstreme held, at russerne, og ikke de selv, betalte næsten hele 'slagterregningen' ... og accepterede 95% af de militære tab for de tre stormagter i den store alliance," skrev den britiske historiker Max Hastings i bogen Inferno: En verden i krig, 1939-1945. Hvilke konklusioner ville du drage i lyset af den nuværende NATO/Rusland-"Ukraine"-krig, praktisk talt det samme militære område som for 80 år siden, hvis du var det russiske militær, hvis du var præsident Vladimir Putin, hvis du så Gaza, i kølvandet på Den Internationale Domstols afgørelse og den engelske verdens reaktion på den, som Rusland eller Kina ville se det?

"Holocaust overskygger ... planer, der omfattede endnu flere drab. Hitler ønskede ikke kun at udrydde jøderne; han ønskede

også at ødelægge Polen og Sovjetunionen som stater, udrydde deres herskende klasser og dræbe titusindvis af slaviske folkeslag," bemærker den amerikanske historiker Timothy Snyder i sin bog Bloodlands: Europa mellem Hitler og Stalin. Kan den kendsgerning glemmes i nutidens Rusland?

Sidste lørdag reflekterede Vladimir Putin over, at "27. januar er en af de vigtigste datoer i vores fælles nationale historie. På denne dag i 1944 ophævede soldater fra Den Røde Hær fuldstændig belejringen af Leningrad. Et år efter, i 1945, befriede de Auschwitz." I går, på 81-årsdagen for sejren ved Stalingrad, talte Putin i Tula, lige syd for Moskva, til 600 videnskabelige arbejdere, ingeniører, journalister, læger og andre og sagde: "I dag er dagen for Ruslands militære ære. Vi markerer 81-årsdagen for nazisternes nederlag i slaget om Stalingrad. Heltene i dette slag ved Volga-floden omfattede ingeniører og arbejdere... Du ved, jeg er kommet til at tænke på noget, der ligger mig meget på sinde, eftersom jeg er født i Leningrad. På nogle af vores fabrikker, som Putilovsky-fabrikken, når fjenden nærmede sig værkstederne, greb arbejderne rifler eller stormgeværer og gik ud for at afværge angrebene. Når fjenden var slået tilbage, gik de tilbage til deres maskiner og genoptog arbejdet. Det var sådan, de arbejdede. Kan nogen besejre en nation som denne? Aldrig."

Det må koldt og nøgternt erkendes, at befolkningen i USA i særdeleshed, såvel som i den transatlantiske verden, for at overleve den overhængende fare for atomkrig, en fare, som ikke vil blive erkendt af dens vrangforestillede politiske ledere i tide, må tilslutte sig den internationale offentligheds utvetydige afvisning af folkedrab, som det "sandsynlige folkedrab" i Gaza nu utvetydigt er blevet belyst af Den Internationale Domstols afgørelse den 26. januar. En måde at gøre det på er at omgøre 18 nationers nedskæring af støtten til FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge (UNRWA) gennem øjeblikkelige demonstrationer og andre offentlige aktioner, uanset størrelse, i alle disse nationer. Indtil

videre er der ikke påvist nogen gyldighed i anklagerne mod UNRWA, som har fungeret siden 1949, som ville kræve tilbagetrækning af dets livsvigtige midler, selv hvis der var en gyldig grund til at mistænke enkeltpersoner for noget – hvilket i øvrigt endnu ikke er bevist. UNRWA-personales kontakt med Hamas er ikke bevis for noget som helst. Eftersom Hamas har været den juridisk anerkendte regering i Gaza siden 2005, ville det være teknisk såvel som fysisk umuligt for nogen administration eller udbetaling af hjælp i Gaza at være blevet udført, uden at UNRWA havde været i kontakt med Hamas, som er regeringen i det besatte Gaza-område.

I USA skal de 200 kongresmedlemmer, der har fordømt Sydafrika for overhovedet at anlægge sag mod Israel, ud over at gribe ind for straks at genoprette UNRWA's finansiering, anklages for deres medvirken til at fremme de forhold, der f.eks. kan muliggøre den umiddelbart forestående død af måske så mange som 50.000 palæstinensiske børn, der er ved at komme til verden. Titusinder af disse børn og deres mødre kan dø i de kommende dage og uger, berøvet mad og andre fornødenheder, direkte som følge af den "beklagelige nødvendighed", at de ifølge Netanyahu-regimet skal henrettes i "den israelske ret til selvforsvars navn." Sejren i denne uge for en resolution om våbenhvile i Chicagos byråd, selvom den er lille, viser også amerikanerne, hvordan en demokratisk proces kan og bør fungere i en suveræn republik.

Wall Street Journals overskrift som svar – "Chicago stemmer på Hamas" – viser ikke blot galskaben, men også panikken hos en engang så intelligent elite. Er de ikke klar over, at der bliver nødt til at være et forlig, der involverer Hamas – medmindre der sker en masseudryddelse? Som rapporteret nedenfor: "Hamas studerer stadig den Qatari-mæglede gidselaftale, men ... Hamas insisterer på en permanent våbenhvile for gidselaftalen, og blandt de tusindvis af palæstinensiske fanger, der skal løslades, er Marwan Barghouti og lederen af PFLP, Ahmad Saadat." Netanyahu, som er

modstander af en palæstinensisk stat, vil gøre alt for at forhindre det.

For to dage siden sagde den sydafrikanske udenrigsminister Naledi Pandor til journalister: "Vi mener, at afgørelsen (fra Den Internationale Domstol) gør det klart, at det er sandsynliggjort, at der finder folkedrab sted mod det palæstinensiske folk i Gaza. Dette pålægger nødvendigvis alle stater en forpligtelse til at ophøre med at finansiere og lette Israels militære handlinger, der, som domstolen har påpeget, sandsynligvis er folkedrab." Hun sagde også: "Jeg kan ikke være uærlig. Jeg mener, at domstolens afgørelser er blevet ignoreret. Hundrevis af mennesker er blevet dræbt i de sidste tre eller fire dage. Og Israel mener tydeligvis, at de har ret til at gøre, som de vil."

Om tre uger vil Israel, og verden, have et historisk møde. De 30 dage vil være gået, og Israel vil enten have efterkommet IJC eller højst sandsynligt ikke have gjort det. Hvad vil verden så gøre? Det vil ikke være muligt at gå tilbage fra sandhedens øjeblik. Men mens det øjeblik nærmer sig, dør palæstinenserne; spædbørn, inklusive de ufødte, sulter ihjel. Det har ikke forhindret malthusianerne i NATO i at forsøge at slå dem ihjel. Individuelle byrådsmedlemmer, individuelle lovgivere, individuelle advokater, individuelle uafhængige kandidater til embeder som New Yorks LaRouche uafhængige amerikanske senatskandidat Diane Sare er trådt frem. Men nu er det tid, og det er alle de folkevalgtes pligt, at handle. På hvilken side af historien vil du stå?

Foto: EIR